

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **E. M.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2024, č. j. 54 A 24/2023 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023, zamítl žádost žalobce a neprodloužil mu platnost pobytové karty rodinného příslušníka EU dle § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť shledal důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobce na území České republiky uvedený v § 87f odst. 3 písm. f) téhož zákona. Výrokem II. uvedeného rozhodnutí žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 27. 8. 2024, č. j. 54 A 24/2023 - 86.

[3] Krajský soud ve věci již jednou rozhodoval rozsudkem ze dne 18. 3. 2024, č. j. 54 A 24/2023 - 63, jímž rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 3 Azs 86/2024 - 27, výše uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; krajský soud zavázal, aby v dalším řízení vycházel z toho, že s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci je rozhodnutí žalovaného z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele přiměřené.

[4] Krajský soud v rozsudku č. j. 54 A 24/2023 - 86 (který je nyní přezkoumáván Nejvyšším správním soudem) konstatoval, že dle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalovaný ukončí rodinnému příslušníkovi občana EU přechodný pobyt na území, pokud ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana EU. Dále krajský soud shrnul závěry judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu pojmů *veřejný pořádek*, *resp. závažné narušení veřejného pořádku* a zrekapituloval rozhodnutí trestních soudů, kterými byl žalobce mezi lety 2006 až 2020 shledán vinným z trestných činů padělání a pozměnění veřejné listiny, nedovoleného ozbrojování, výtržnictví a vydírání (pod pohrůzkou užití střelné zbraně). Upozornil také na to, že byl žalobce opakovaně uznán vinným z přestupků proti občanskému soužití.

[5] Dále krajský soud zdůraznil, že žalobcem spáchanou trestnou činnost nelze považovat za bagatelní, jelikož byla spojena s násilím vůči jiným osobám a nedovoleným ozbrojováním. Krajský soud dodal, že žalovaný nevycházel z pouhého faktu, že žalobce byl v roce 2021 odsouzen za trestnou činnost (zločin vydírání) a že je ve zkušební době do 31. 3. 2024, nýbrž také z toho, že opakovaně páchá závažnou trestnou činnost násilné povahy a předchozí odsouzení zjevně dosud nevedlo k jeho nápravě. Podle krajského soudu je tedy správný závěr žalovaného, že žalobcova v minulosti páchaná trestná činnost (respektive i přestupková jednání) s ohledem na její charakter, četnost a opakování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku. Na těchto závěrech dle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že se žalobce z pohledu trestního práva již osvědčil, neboť jeho povinností bylo vycházet ze skutkového stavu, který tu byl ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, a k tomuto dni byl žalobce stále ve zkušební době.

[6] Nakonec krajský soud uvedl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval rodinným a soukromým životem žalobce a přihlédl také k nejlepšímu zájmu nezletilých dětí. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom dospěl ke správnému závěru, že v důsledku rozhodnutí žalovaného sice dojde k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, nicméně vzhledem k okolnostem případu se nejedná o zásah natolik závažný, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

[7] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Výslovně neuvádí žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] V první řadě stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se narušení veřejného pořádku. Stěžovatel tvrdí, že při jednáních před krajským soudem odkázal na rozsáhlou judikaturu týkající se cizinců, kteří byli odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody převážně za drogovou trestnou činnost (někteří z nich byli již v minulosti odsouzeni), přesto ovšem nebyli označeni za hrozbu pro veřejný pořádek. Považuje za „naprosto absurdní“, aby v jeho případě bylo postupováno odlišně,

pokračování

ačkoli nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Samotné uložení podmíněného trestu ve všech jeho trestních věcech svědčí o tom, že trestní soudy nebyly toho názoru, že by ohrožení veřejného zájmu bylo tak velké, aby bylo nutné jej potrestat nepodmíněným trestem odnětí svobody.

[9] Dále tvrdí, že krajský soud a správní orgány ignorovaly žalobní námitku, že ač k většině jeho odsouzení došlo do roku 2017, v roce 2018 mu bylo prodlouženo pobytové oprávnění. Stěžovatel taktéž vyvrací tvrzení soudu, že měl při spáchání posledního trestného činu u sebe střílnou zbraň; dle něj šlo jen o tvrzení poškozených, které nebylo v soudním řízení prokázáno. Namítá rovněž, že přehled jím spáchaných přestupků je taktéž naprosto irelevantní, neboť přestupky nedosahují takové společenské škodlivosti, aby se mohlo jednat o závažné narušení veřejného pořádku. Krajskému soudu také vytýká, že nevzal v potaz jeho „silné rodinné zázemí“ v České republice a neporovnal ho s jeho dřívějším prohřešky; po takovém zvážení by dle stěžovatele nutně musel převážít zájem na zachování rodinných vztahů v České republice.

[10] Nakonec stěžovatel uvádí, že krajský soud nedostatečně posoudil žalobní námitku, dle níž se žalovaný adekvátně nezabýval dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. V této souvislosti odkazuje judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020 - 42, či ze dne 28. 2. 2020, č. j. 8 Azs 297/2019 - 45) a opakuje svoji rodinnou situaci (má 3 děti, manželku na rodičovské dovolené, která má zdravotní problémy, a všechny čtyři osoby jsou občany České republiky).

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud se v napadeném rozsudku nedopustil namítaných pochybení. Trvá na svém závěru, že stěžovatel i nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný a zákonný, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu

hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu; ostatně krajský soud v napadeném rozsudku příhodně odkazoval na judikaturu zdejšího soudu, která na věc dopadá. Konkrétně k otázce, kdy cizinec představuje aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku, krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS. Při posouzení otázky zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku rozhodnutí žalovaného pak byl krajský soud vázán právním názorem vyjádřeným v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 86/2024 - 27 (viz odstavec [3] shora). Stěžovatel přitom nenamítá, že by se krajský soud závazným právním názorem kasačního soudu neřídil. Námitka, kterou napadá posouzení této otázky krajským soudem, je proto nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v téže věci.

[15] Stěžovatelem tvrzená pochybení krajského soudu by pak jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly v rozporu se samotnými základními zásadami přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí. Takové vady však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v průběhu řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal.

[16] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že kasační argumentace obsahuje dle svého obsahu též námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek krajského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a krajský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na smysl všech žalobních námitek. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud pečlivě odůvodnil nosné závěry napadeného rozsudku, tedy proč dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že ač rozhodnutím žalovaného dojde k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, nejedná se o zásah natolik závažný, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Dostatečně také vysvětlil, z jakého důvodu přisvědčil žalovanému, že stěžovatel představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku.

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro **nepřijatelnost** odmítl.

[18] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému

pokračování

žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu